

CHILD SURGERY – Viet Nam **1000 jaar Vietnam. Plannen uitwerken. Dijkje.**

Volgend jaar bestaat Vietnam officieel 1000 jaar. Precies op 10-10-2010! Hoe kunnen ze dat zo bedenken! Er zal wel het nodige te zien zijn maar een kamer kun je beter nu al reserveren. Vorige week las ik in de Viet Nam News dat er in mei 2010 ook een groot nationaal congres plaats vindt waar 1700 afgevaardigden van de 53 minority groeperingen zijn uitgenodigd. Dit congres vindt maar een maal in de tien jaar plaats. Wij werken binnen de minority gebieden en weten dat er veel spanning, teleurstelling en boosheid bestaat. Het lijkt mij een opmerkelijke stap en ben benieuwd welke invloed wij daarvan kunnen merken in relatie met ons werk.

Er is intussen gebrainstormd met de artsen in Ha Giang. Over de capaciteits opbouw. Er groeit een nieuw plan. De kernvraag is: wat hebben jullie aan kennis en vaardigheden nodig om meer patiënten zelf te kunnen helpen en niet door te hoeven sturen naar Hanoi? Hoe kunnen we dit met beperkte middelen een schop vooruit geven? De idee nu is om een week lang een ervaren medisch trainer

een op een met een trainee te laten werken, in theorie en praktijk. Vier weken achtereen komen dan verschillende medische gebieden aan bod. Het geheel wordt na drie maanden herhaald. Naast de artsen gaan hier al meteen 160 kinderen van profiteren. Een lastig punt is dat het ziekenhuis nu extra gereedschap moet hebben. En dat lijkt en forse uitgave te worden, een die nog niet bepaald een plek in onze budgetten heeft gevonden.

Het voordeel van deze truuk is tevens dat we nu een tijdlang de operaties kunnen blijven steunen (totdat de provincie “schoon” is, wat je je daar dan ook onder moge voorstellen) zonder dat het mobiele team moet worden ingeroepen. Of dit financieel voordelig is moet blijken, de inflatie in Vietnam lijkt erg hoog te zijn. Maar dan gaan we daar weer iets op verzinnen. Als het ons lukt om hier het verlenen van de lokale zorg te verbeteren dat kan dit in andere provincies ook zo worden ingezet, en wel meteen aan het begin van onze ondersteuning. Er zal vast nog aan het model moeten worden geschaafd.

Vandaag rolde ik als een beginneling van mijn fiets af. Ik moet dat intussen toch wel kunnen. In plaats van de verharde weg boven op de dijk te nemen koos ik voor het smalle spoor op de helling ervan. Toen ik een voetganger moest laten passeren vond mijn voet geen grond en rolde ik zijdelings naar beneden het hoge gras in. Om oog in oog te komen met een bezorgde man die me niet verstond, er niet zeker van was of ik wel overeind geholpen wilde worden, wel wees op wat er uit het mandje was gevallen. Ik grijnsde maar eens breed. Ver van huis verleidt het avontuur .

Nog een column hierna, tot dan. Jo Koster